

NAUKŠĒNOS 2009

Robežnieks

2009. gada 3. jūlijā | Nr. 6

Dienas norise

Sestdiena, 4. jūlijs

8:00 Sarunas ar savu ķermeni
9:00 Brokastis
9:30 TV 3x3 Ziņas
10:00 Rīta ievirzes
13:00 Pusdienas
14:00 Pēcpusdienas ievirzes
16:00 Izstādes iekārtošana (pie skolas)
16:30 Izstāde un tirdziņš (pie skolas),
gatavošanās noslēguma vakaram
18:30 Vakariņas
19:30 Noslēguma vakars (kultūras namā)
Pēc koncerta Vakara dziesma un Vakara pasaciņa
Vakarā: Nikšana, Danči

Naukšēnu 3x3 skaitļos 3. jūlijā

Dalībnieki: 247
Mazuļi (līdz 3 gadu vecumam): 10
Jaunākais: Elza Kristsons
(10.04.2009.)
Vecākais: Avens Ādolfs (11.08.21.)
Dzimšanas dienas: 2
Vārda dienas: 6
Ģimenes: 66
Piedalās bez ģimenes: 44
Dalībnieki no ārvalstīm: 27
ASV - 9, Kanāda - 1, Luksemburga - 2, Austrālija - 1, Zviedrija - 9, Somija - 1, Krievija - 4
Populārākie dalībnieku vārdi:
Baiba - 6
Ieva - 5
Jānis - 13
Kārlis - 6

Kaislības sit augstu vilni!

Nē, tas nav latīņamerikāņu seriāls par Rozalindu. Vakardien kaislības sita augstu vilni 3x3 nakts basketbola turnīrā. Piedalījās piecas komandas: "Bez robežām", "Bez nosaukuma", "Arāji", "Kavētāji" un "Sliņķi". Šinī reizē nekādiem fiziskiem parametriem nozīmes nebija - galvenais - vēlme un patika spēlēt. Puiši kopā ar meitenēm, jauni kopā ar ne tik jauniem - visi plecu pie pleca metās cīņā par uzvaru.

Gāja karsti. Komandas spēlēja no visas sirds, bija pārkāpumi un savainojumi (pat asinis līja!), notika spēlētāju maiņas. Lielu atbalstu sniedza līdzjutēji - to, ka notiek nakts basketbola turnīrs, viņu gaviļu un atbalsta kliedzienu dēļ droši vien dzirdēja Naukšēnu otrā galā.

Pavisam notika 10 spēles. Sīvā cīņā pirmo vietu ieguva komanda "Bez robežām" (Madars Kalniņš, Mārtiņš Sarma, Audris Ločmelis, Andā Vītola - Bekkhus, Mārtiņš Strods, otro - "Sliņķi" (Baiba Krūmiņa, Juris Baltalksnis, Jānis Mālmēistars, Eduards Krūmiņš, Toms Kušķis, Toms Dadeika,

Jurģis Ločmelis), trešo - "Arāji" (Kaspars Kārklīņš, Jānis Taululis, Karīna Sukute, Pēteris Reiters, Ilga Ābele, Jānis Grasis, Elvijs Korbs), bet ceturto un piekto vietu ieņēma "Kavētāji" un "Bez nosaukuma". Turnīra uzvarētāji par savu sniegumu saņems diplomus.

Pēc kārtīgas spēlēšanas nepieciešama kārtīga atpūta un sviedru mazgāšana - par to bija parūpējušies vietējie puiši, izkurinādami pirti, kas atrodas turpat blakus basketbola zālei.

Kas gan būtu 3x3 nometne bez sportošanas! Protams, visa kustēšanās neaprobežojās tikai ar nakts basketbolu - nedēļas garumā pēcpusdienā notika sporta ievirze. Tās vadītāja Inese Grava stāsta, ka trīstreiztrīsnieki esot lieli sporta mīļotāji. Galvenokārt gan puiši, jo uz ievirzi visas nedēļas laikā atnākušās meitenes uz vienas rokas pirkstiem saskaitāmas. Pa četrām dienām sportotāji paspējuši gan sacensties florbolā (uzvarētājs: komanda "Tumba", aiz sevis atstājot "Leiteri" un "Lielo

bumbu"), lidināt šķīvīšus, uzspēlēt futbolu (ar 4:2 uzvaras laurus plūca "Šķaidītāji", otrajā vietā atstājot "Izsitējus"), sacensties tautasbumbā, veikt dažādus basketbola metienus.

Kamēr lielākie sviedriem līstot centās gūt uzvaras dažādos sporta veidu turnīros, mazākie lēkājā ar auklīņām, darbojās ar bumbām un riņķiem, bet vislielāko popularitāti iemantoja lēkāšana pa batutu - katram kāda interesanta un aktīva nodarbe atradās.

Jānis

Dienas jautājums

VAI UN KĀPĒC APMEKLĒJAT DANČUS UN NĪKŠANU?

Arnolds Ruperts:

Nīkšanā šogad piedalos minimāli. Agrāk nīkšanai tāpat kā citām ievirzēm bija vadītājs - saucām viņu par *jautruli*. Tas bija cilvēks, kas spēlēja vai nu akordeonu, vai ģitāru un uzturēja kompānijā jautrību. Nauksēnos šo amatu varētu piedēvēt Vivitai, kura nīkšanā patiešām uztur dziesmotu garu. Pirms dažiem gadiem vadības loka sanāksmē ieminējos, ka nīkšanas vadītāja amatu vajadzētu atjaunot. Rokpeļņi jau ir spēruši lielu soli šī nodoma īstenošanā.

Edmunds Barkāns:

Eju uz abiem, jo patīk gan uzdziedāt, gan padancot. Prieks, ka šīnī nometnē *Zaglīs* notiek ap diviem naktī, nevis trijiem vai četriem, jo tagad to var sagaidīt un ar to rēķināties.

Juris Baltalksnis:

Šīnī nometnē uz dančiem vēl neesmu ticis, bet šonakt iešu. Nīkšanā gan biju - patīk dziedāšana, kopības sajūta ar pārējiem.

Vineta Gončare:

Šogad dančus un nīkšanu apmeklēju mazāk nekā citus gadus, jo no rītiem agri ceļos uz Sarunām ar savu ķermeni - šī ievirze man šogad ir kļuvusi svarīgāka. Man ļoti patīk latviešu danči, un 3x3 nometne ir tā retā vieta, kur tos var gan iemācīties, gan pa īstam izbaudīt. Ja ir lustīgs noskaņojums, eju uz nīkšanu dziedāt.

Rūta Kupce:

Dančus labprāt eju skatīties. Dodos arī uz nīkšanu, un tam ir divi iemesli: pirmkārt, tur var no sirids izdziedāties, otrkārt, var parunāties ar kaimiņiem. Ja nebūtu jāiet tik tālu uz muižu, nāktu biežāk.

Mairita Lūse:

Dodos uz dančiem, jo man ļoti patīk dejot un Ilga Reizniece dančus spēlē vienkārši fantastiski! Piedevām nebūtu pieklājīgi iet gulēt agri, ja apkārt ir tik daudz interesantu cilvēku. Uz nīkšanu gan parasti neeju - ir taču danči!

Ģimene

3x3 – iespēja vienu nedēļu dzīvot atšķirīgāk

Lustes - Līga stellēs, bet Anna, Gints un Zane pie 3x3 karoga Nauksēnos

Lustu ģimenei – Gintam un Zanei un viņu meitām Līgai un Annai - šī ir pietā kopīgā 3x3 nometne. Zane stāsta, ka 3x3 nometne ir iespēja visai ģimenei vienu nedēļu būt kopā un dzīvot atšķirīgāk no ikdienas, piesātinātāk, intensīvāk.

"Nometnē var satikties un savstarpēji aprunāties ar laimīgām latviešu ģimenēm. Man tas ir svarīgi - redzēt, cik Latvija ir bagāta ar skaistām, dzīvesgudrām, draudzīgām un interesantām ģimenēm," stāsta Zane. Tieši 3x3 nometnē Lustes satikušies un sadraudzējušies ar Rokpeļņu ģimeni, ar kuru šogad kopīgi veidojuši Nauksēnu 3x3 nometni. "Kopš marta mēs braucām uz Nauksēniem un rūpīgi plānojām un sadalījām darbus, tagad ir atlicis tikai sekot līdzi, vai viss notiek, kā iecerēts. Mums ir izveidojusies lieliska komanda, kas ir sastrādājusies un viss norit tik raiti, ka pašiem ir bezgala liels prieks izbaudīt notiekošo," stāsta Zane. Gintam par šī gada nometni ir īpašs stāsts. "Man vasaras vidū ir ļoti grūti dabūt atvaļinājumu, bet šoreiz ir laimējies. Pagājušais gads mums nebija viegls, rudenī nomira mans tēvs, mamma palika viena un viņai ir jāvelta vairāk uzmanības. Tas viss ir radījis daudz dažādu emociju, tāpēc biju nolēmis atvaļinājumu veltīt sev," atzīst Gints. Viņš stāsta, ka pēdējā mēnesī, kad piektdienas vakarā atbraucis mājās no darba Rīgā, viņu neviens negaidījis. Visi bija aizņemti ar nometnes organizēšanu un Gints pat

bijis nedaudz greisirdīgs uz nometni, kas atņēmusi viņam mīļos cilvēkus. "Un tad Rokpeļņi tā pavisam nemanot, aicinot uz kopīgu pirti, mani pieradināja pie domas, ka vajadzēs nometnē palīdzēt. Mīļā miera labad piekritu un nenožēloju, ka tā ir noticis, jo šogad man patīk. Gūstu gandarijumu no darba, ko daru nometnē. Vakar gan aizbraucu mājās, lai kopā ar kaķi un TV atgūtu savu identitāti un re, šodien esmu atpakaļ," teic Gints.

Zane stāsta, ka meitām nometnē ļoti svarīgi ir danči. Te viņas iemantojušas daudz draugu, ar kuriem satiekas un uztur kontaktus arī ikdienā. Līga piedalās arī 2x2 nometnēs Kocēnos. "Domāju, ka, pateicoties nometnē gūtajām zināšanām, Līga ziemā noauda audumu brunčiem, tagad viņa šuj arheoloģisko kreklu un auž jostu. Visa ģimene esam aizrāvušies ar plāksnīšu darināšanu, kas rotās zilās villaines maļas. Tas ir tāds vērtīgs un svētīgs darbs," uzskata Zane. Gints stāsta, ka viņiem ikdienā nereti gadoties situācijas, kurās viņi atceroties kādu stāstu, padomu, atziņu no 3x3 dzirdētā, redzētā, piedzīvotā. "Dažreiz gadās braukt cauri tām Latvijas vietām, kur kādreiz esam bijuši 3x3 nometnē. Tās ir skaistas un ļoti bagātas atmiņas mums visiem, jo ar katru vietu saistās kādi cilvēki, notikumi, kas notikuši tikai un vienīgi 3x3," piebilst Gints.

Jānis

Daiga

Vidzemes uzņēmīgie ļaudis

Miltu maisi un mīkstas vilnas segas, šinšilas, stāsts par jautro mācītāju Slokenbergu un saldējuma tūtas – tas viss mūs vakar gaidīja ekskursijā. Braucot vienu maršrutu no četrām pusēm, visi galā satikāmies Rūjienas baznīcā svētvakarā.

Pirms aptuveni 170 gadiem barona Džema fon Menzenkampfa uz Rūjas upes celtās dzirnavas ir vienīgā vieta Latvijā, kur vienkopus tiek turpināti nepieciešamie arodi: malti graudi, pārstrādāta vilna, attīstīts tūrisms. 1922. gadā Mezenkampfs pārdod dzirnavas Ernestam Lāmanim, kurš pēc tautības bija igauņis. Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas Lāmaņa dēls atgriezās dzimtenē no Austrālijas, atguva savas dzimtas īpašumu - Ķoņu dzirnavas, pieņēma darbā strādniekus. Dzirnavās turpināja malt graudus un kārst vilnu. Neskatoties uz veiksmīgo saimniekošanu, Lāmanis pārdeva dzirnavas Čākuru ģimenei, jo pats bija cienījamā vecumā un viņa ģimene nevēlējās no Austrālijas pārcelties dzīvot uz Latviju. Mūs sagaidīja Ķoņu dzirnavu tagadējā saimniece Mirdza Čākure. Par graudu malšanu dzirdējām tikai stāstījumu, bet vilnas pārstrādāšanas agregātus saimniece mums apskatīšanai pat iedarbināja un aicināja braukt viņai talkā smagajā darbā – būs treniņš, labāks nekā trenāžieru zālē, par ko vēl piemaksās. Vīri apbrīvoja gudros inženierus, kas jau pirms vairāk nekā simts gadiem izgudrojuši vilnas vērjamās un šķeterējamās mašīnas, kas

100 vecmāmiņas var aizstāt, bet sievietes priecājās par mīkstajām dabiskās vilnas segām, spilveniem, pārsegiem, sēdekļtīšiem, cepurēm un seģenēm, kas šūtas un adītas no Ķoņu dzirnavās apstrādātās vilnas, bet bērni varēja aplūkot, kāda tad izskatās tā lūka, pa kuru Makss un Morics „izbrauca”.

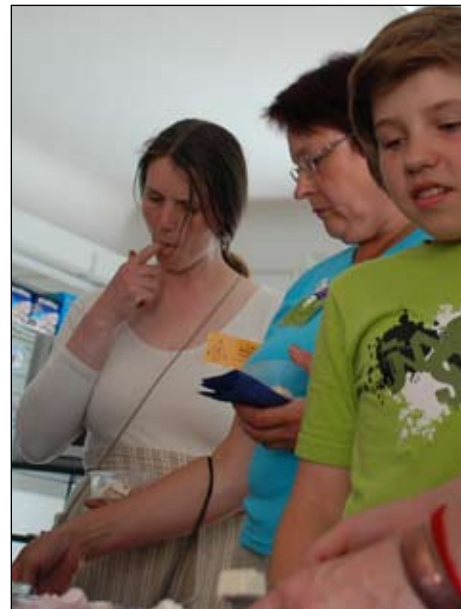
“Lai laukos veiksmīgi veidotu savu biznesu, nevajag ne lielu zemes platību, ne prāvus kapitālieguldījumus, ne Eiropas naudu, vien jābūt pašiem aktīviem, jādomā un jāstrādā,” stāstīja zemnieku saimniecības „Rūjienas šinšilas” saimnieki Ralfs un Gundega Tomsoni. Viņu saimniecībai ir vislielākā pieredze šo Amerikas augstajos kalnos retinātajā gaisā dzīvojošo kažokzvēriņu audzēšanā Latvijā. Kūti ir aptuveni 1500 šinšilas, tās tiek audzētas pārdošanai citiem interesentiem, bet lielākoties eksportētas šinšilu ādiņas, no kā šuj dārgus kažokus. Mīkstos dzīvnieciņus redzējām, rokās izmīļojām un noskaidrojām, ka vienu šinšilu saimnieki pārdod par 25 latiem.

Vissaldākā pietura, protams, bija Rūjienas pienotava, kas tagad pieder „Valmieras pienam”, bet saglabājusi Latvijā populārākā saldējumu ražotni. Izgaršojām 14 saldējuma šķirnes un bonusu vēl pa konusiņam dabūjām. Tas nekas, ka ražošanas procesu redzējām tikai filmiņā, galvenais taču ir rezultāts. Un to mēs izgaršojām!

Rasma

Mēs bildēs

Uh, cik gards Rūjienas saldējums! - ar rādītājpirkstu mutē spriež Ventiš

Puikas lūko bišu dzīvi

Šinšila jātur pie astes, lai neaizmūk. Pat, ja piekakā rokā, roku atlaist nedrīkst!

Sandra

Iesim ar mieru un kalposim ar prieku

Ceturtdienas vakarā visi ceļi nometniekus veda uz svētbrīdi Rūjienas Svētā Bērtuļa evaņģēliski luteriskajā baznīcā, kuru vadīja mācītājs Edijs Kalekauris. Pagājušā gadsimta septiņdesmitajos gados Dievnams piedzīvoja ugunsgrēku, un ceļš līdz atjaunošanai ir bijis grūts, ilgs un atteikumu pilns. Daudzus gadus baznīcas jumtu „sedza” vien debesis. Pirms pieciem gadiem Rīgas amatniecības vidsskolas jauniešu darinātajā altrārī savu vietu ieņēma 1836.gadā tapuši un no ugunsnelaimes paglabāti altārglezna.

Erģeles ir dāvinājums no Zviedrijas. Dievkalpojums un daudzinājums katrs savādāk ir ar rituālu piepildītas darbības, ceļš uz garīgu spēku, plašāku, dziļāku redzējumu, esamības apziņu, pacelšanos pāri mazsvarīgajam un laika apdvēselojumu.

Svētbrīdi ievadīja izstāžu zāles vadītājas Līgas Siliņas uzruna un dziesmas, kas ieskandināja dvēseles stīgas tik lielā mērā, cik bijām noskaņojušies un atvērti.

Dieva vārda radītajā pasaulē ikviens

piedzīvoja svētbrīdi, pats savas apziņas, priekšstatu un stereotipu veidotajās robežās.

Mācītājs Edijs Kalekauris, iepazīties ar 3x3 nometnes plānu, ir bijis patiesi iepriecināts, ka svētbrīdis paredzēts pašā nometnes viducī, un izteica savu gatavību apdomāt iespēju citu reizi arī piedalīties nometnē kā dalībnieks. Jautājumi, kas piepildīja baznīcu, meklēja atbalsi katrā no mums.

Vai dzīvē ir vieta un laiks Dievam?

Vai motivācija ticībai ir zināšanu trūkums? Vai pretnostatītie pasaules izziņas ceļi – ticība un zinātne - nav vienas un tās pašas monētas divas puses? Veseluma dažādie aspekti? Vai mīlestība nozīmē pateikt pašus augstākos vārdus, kurus zinām? Vai mīlestībai ir vajadzīgi pierādījumi, vai tomēr UZTICĒŠANĀS?

Noslēdzot svētbrīdi, mācītājs novēlēja piedzīvot Dieva mīlestību un svētītas nometnē pavadītās dienas – „Iesim ar mieru un kalposim ar prieku!”

Mēs bildēs

Inese Krūmiņa Ķonu dzirnavās lūko, kā rodas izejmateriāls viņas jostīņu aušanai

Kleopatra cītīgi piefiskē visus nometnes notikumus

Rūjienas ev. luteriskajā baznīcā

Ievirzes

Sadzied Naukšēnu sadziedātāji

Mums patīk lepoties, ka latvieši ir dziedātāju tauta. Tādēļ viena no 3x3 nometņu nodarbēm ir kopdziedāšana. Parastī tiek veidoti kori, bet lielākoties tas ir visai smags process viena iemesla dēļ – trūkst dziedātāju, īpaši vīriešu balsu. Bet šoreiz šī lieta ir mazliet vienkāršāka un tādēļ ne mazāk populāra – Vivita Skurule aicina uz Naukšēnu sadziedāšanos.

Pirmo sadziedāšanās eksperimentu Vivita negaidot izmēģinājusi Malnavas 3x3. Tur kora nebijis, taču Vivita izveidojusi Nīcēju kori. Nīkšanā bez visa tā, ko un kā kuram gribējies dziedāt, bijis arī obligātais repertuārs, ko izdziedājuši katru vakaru. Noslēguma vakarā uz skatuves kāpuši visi, kas kaut vienreiz Nīkšanā to repertuāru dziedājis, un sanākusi riktīga sadziedāšanās.

Šoreiz gan Naukšēnu sadziedātāji sadzied pirms vakariņām. Repertuārā ar sirdi dziedamas dziesmas no Brauna, Kalniņa, Vignera u.c. repertuāra. Mērķis nav dziedāt četrbalsīgi kā klasiskajā korī,

arī nošu pazīšana un iepriekšēja pieredze nav vajadzīga. Vivita saka, ka vienīgie nosacījumi esot pozitīva attieksme vienam pret otru un mīlestība pret dziesmu. Viņa vērtē reālo situāciju, dziedātāju mainību, un darbojas atbilstoši tai. Svarīgāk ir kopības sajūta un katra dalībnieka laba jušanās. Nevienu te nedresē un neliek justies kā nullei.

Nav jāšaubās, ka noslēguma koncertā dzirdēsīm spēcīgu un labu Naukšēnu sadziedāšanos. Taču pārējais gan bijis pārāk lielā triecientempā, uzskata Vivita. Pirmdien sanākuši uz pirmo mēģinājumu, otrdien jau bijis Brīvais mikrofons, trešdien ieraksts diskam. Tik ātri pirmoreiz kopā sanākušiem cilvēkiem grūti sadziedāties. Bet tikuši galā arī ar to.

Vivitas profesija ir kordiriģents, taču kora viņai nav. Visas vietas viņas mazpilsētā Viļānos ir aizņemtas. Tādēļ Vivitai ir liels prieks šeit nometnē beidzot darīt to, kas viņai patiešām no sirds patīkams.

Rasma

Smaržo visa istabiņa

Ieejot Latviskās virtuves telpās, sajūtos kā gadsimtu senā pagātnē kārtīgu latviešu saimnieku mājas virtuvē: uz plīts vārās maizes tēja, cepeškrāsnī cepas pīrāgs, ap galdu rosās īstas latvju saimnieces un vesels bars čaklu un mācīties gribošu palīgu.

Ievirzes vadītājas leva Kuške un Baiba Treide stāsta, ka katru dienu gatavojot konkrētam gadalaikam raksturīgus latviešu ēdienus. Piemēram, rudens dienā cepti sklandrauši, vasaras dienā siets Jāņu siers, ceptas kūkas un bieziņa bumbiņas. Tiek izmantotas vietējā apkārtnē rodamas izejvielas, piemēram, katru dienu tiek lasītas jaunas tējas zāles. Papildus ēdienu gatavošanai jaunās saimnieces un saimnieki arī uzdzied gadalaikiem atbilstošas latviešu dziesmas, kā arī iet rotaļās un iemēģina dejas soli. Šinī virtuvē iet patiesi jautri!

Starp daudzajām jaunajām saimniecēm sastopami arī vairāki puīši, kuri izveicībā un pavārmākslas apguvē ne kriptiņu neatpaliek. Reinis Skuruls un Mārtiņš Strods stāsta, ka iemācījušies mīcīt mīklu, veidot ķiploku bumbiņas, cept kūkas. Puīši saka, ka iegūtās zināšanas izmantos arī turpmāk – lai mammām virtuvē vieglāk.

Amanda Hirst-Whyte ir priecīga par iegūtajām zināšanām un aizvedīs tās arī uz Austrāliju. „Nezinu, ar kādām acīm uz mani skatīsies vīrs, kad sāksu vārit zupu no rupjmaizes atgriezumiem,” viņa nosmej, „ir tā, ka te man iemāca pagatavot fantastiskus ēdienus no lietām, ko ikdienā sviežam prom.”

Latviskās virtuves saimnieces neaizmirst par īstām saimniekošanas manierēm – pēc mūsu apciemojuma redakcijā saņemam veselu šķīvi ar svaigi ceptiem sklandraušiem un rabarberu pīrāgu. Lai viegli cepas arī turpmāk!

Jānis

Jaunieši domā un dara

Šogad 3x3 jauniešu prātus Jauniešu klubā mēģina iekustināt Mairita Lūse, bet ķermeņus – Eduards Krūmiņš.

Pirmajā dienā ievirzes vadītāji pamatīgi satrūcās, jo uz ievirzi ieradās tikai pāris cilvēki gaidīto 20 vietā. Acimredzot vēlme peldēties un pievakarē atpūsties pēc rīta un pusdienu ievirzēm bija pārāk spēcīga. Nākamā diena tika gaidīta ar bailēm – cik nu būs šodien? Viss turpinājās laimīgi - ar katru dienu jauniešu skaits palielinās, kas ievirzes vadītājus tikai priecē.

Ievirzē jaunieši runā, piemēram, par bagātības sadalījumu pasaulē, salīdzina, cik apdzīvota ir Latvija un cik citas pasaules daļas. Interesanti,

ka Latvija ir līdzsvara zeme – ja visus šibrīža pasaules ienākumus sadalītu vienlīdzīgi uz visiem pasaules iedzīvotājiem, tad Latvijā nekas nemainītos, jo šobrīd Latvija veido 0,04% no visiem pasaules iedzīvotājiem un iegūst 0,04% pasaules ienākumu.

Eduards iepazīstināja jauniešus ar teātra sportu – palīdz jauniešiem atbrīvoties, spēlēt ar vārdiem un kustībām. No malas vērojot, teātra sporta aktivitātes var izskatīties diezgan dīvainas un neizprotamas, bet tie, kas paši ir pamēģinājuši kādu spēli, var apliecināt, ka tas ir ļoti jautrs un aizraujošs pasākums.

Mairita

Nems a vai?

Jauna vieta atklāj sevi mums tad, kad jūt savstarpēju uzticēšanos, kad tiek pārvarēta robeža starp savējais un svešais, kad sevis pasargāšanai izliktās sētas ir vaļā.

Viens no ekskursijas maršruta pieturas punktiem bija Rūjienas mācītāja muižas parkā reiz bijušais zirgu stallis, kas kopš 1992.gada kalpo par izstāžu zāli, kurā ienākam caur mākslinieka Andra Dukura darinātajiem vārtiem – sievieti, un kas ir vieta, kurā savus darbus eksponē rūjienieši.

Izstāžu zāle mums atklājas un kļūst tuvāka un savējāka Līgas Siliņas smaidošajās acīs, dziļā aizrautībā par „savu lietu” un skanīgajā, dzidrajā balsī, kas stāsta par cilvēkiem, kuri ar savu dzīvi ir veidojuši Rūjienas fizisko un garīgo būtību. Šajā stāstā mēs uzzinājam par mācītāju Bergmani, kas vācīs tautasdziesmas un sācīs potēt pret bakām, tēlnieku Andris Vārpu, kas darinājis tēlniecības darbu, veltītu Bergmaņu dzimtai, kas skatāms izstāžu zāles pagalmā.

Tēlnieku Jāni Zariņu, kuram padomju laikos ir bijusi „zaļā gaisma”, jo radījis arī varai tīkamus darbus – Ļeņina krūšutēlus un skulptūras – un kuram ar izstāžu zāles vadītāju izveidojās draudzīgas attiecības un pēc mākslinieka nāves mantojumā tiek saņemti 85 ģipša darbi.

Māksliniekiem Muzikantiem – Raimondu, Tāivaldi, Gundegu, Līgu (mana pirmā tikšanās ar vienu no viņiem reiz patiesi sajūsmainā. Vizītkartē rakstīts – Tāivaldis Muzikants. Tēlnieks. Direktors.)

Komponistu Ēvaldu Siliņu, kurš izveidoja Rūjienas skolā mūzikas novirziena klasi un pierādīja, ka nav bērns, kuram lācis būtu ausis nobradājis. Viņš sacerējis vairāk kā 50 dziesmas, kuras gaida savu laiku, lai taptu izdotas grāmatā. Līgas apsolījums.

Rūjienu kā japāniskāko pilsētu, jo tajā zied 40 sakuras un pirms pāris gadiem ir parakstīts sadarbības līgums ar Japānas pilsētiņu Hokaido salā, kas pastāvēs tik ilgi, cik ilgi plūdis ūdens no rūjieniešu dāvētā ūdens pumpņa, kas tagad uzstādīts sadraudzības pilsētā Japānā. Viss tikai tamdēļ, ka Latvijas vēstnieks Japānā Pēteris

Vaivars ir rūjieniešs.

(Aizkustinoši skan dziesma japāņu valodā Līgas izpildījumā...es ceļu acis augšā, lai asaras nelīst pār vaigiem un redzu debesis, zvaigznes...)

Kopš izstāžu zāles dibināšanas 2.stāvs ir apsolīts mūžīgi mūžam māksliniekam, autodidaktam Andrim Straujam – dzīves laikā ne īsti atzītam un pieņemtam, kuram Līga Siliņa ikreiz „piezvana” ar mākslinieka atstāto zvaniņu, kad par gleznotāju sāk runāt šai saulē. Andri Strauju iedvesmoja jūra, Vidzemes daba un kalni. Maizes darbs ir bijis Rīgā – ugunsdzēsējs, bet sirds darbs un nepiepildāmas slāpes – gleznošana, kas vairāk kā 20 vasaras mākslinieka ceļus vedusi kalnos – Kaukāzs, Altajs, Tjanšans, Baikāls.

„Klauvējiet stipri, mīlie draugi, sitiet ar akmeni” (varbūt tieši tā runā vientulība?) – bijis rakstīts uz plāknēs pie mākslinieka mājas durvīm, mūža novakarā vīrs slikti dzirdēja.

Igaunijas tuvums ir ietekmējis Rūjienu, rūjieniešus, valodu, kultūru, kas valstu robežu izliktajos rāmjos nav noturama. Teikuma savdabīgā konstrukcija un smalkais humors svešajām ausīs durtin duras. Dies' pasarg vai dod pie rūjienieša par sievu tikt, tad pie baznīcas altāra uz jautājumu: „Nems a vai?” man būs teikt „Nu ja to kam” (par pareizrakstību garantijas nav, ko ausis saklausīja, to roka pierakstīja).

Rūjienas un Svētā Bērtuļa evaņģēliski luteriskās baznīcas vēsture ir cieši saistīta ar mācītāju Robertu Slokenbergu, kurš iemantoja Gesta Berlinga slavu, jo neturējās „rāmjos” nedz dzīvē, nedz tagad izstāžu zālē. Līdztekus lielām lietām radīdams ne vienu vien kuriozu un jautru atgadījumu.

Pēc apmeklējuma ikviens saņēma sertifikātu „Es esmu bijis Rūjiēnā”. Tā dāvājot savdabīgu rekomendāciju pie mūsdienu ietekmīgajiem ļaudīm, kas no Rūjienas nākuši, un garantiju, ka nevajadzēs žogmalē, koka mizā vai kāda krēsla atzveltnē ieskrāpēt, iegrebt savu piederību šai vietai. Vien neaizmirstiet sasveikt citu gad' 29.maijā Rūjienu vārda dienā ar kādu labu domu vai vārdu, tā apliecinot savu pateicību.

Sandra

Piedzīvojumi

Pirts vakars ar peldēm āboliņa pļavā un mālu masāžu

Kolēģe Rasma, kura ceturtdienas vakarā pirti negāja, man teica, ka šorīt daudzi nometnieki izskatoties īpaši apgaroti un starojoši. Un taisnība jau viņai ir. Katram par pirti piedzīvoto, sajusto ir savs stāsts. Kāds bijis tik piepildīts ar enerģiju, ka naktī būtu varējis vai visu māju iztīrīt, citam tā gribējies ēst un nogurums bijis tik liels, ka ar lielu gaļas šķēli rokās ielīdīs gultā, vēl kādam šorīt mirdz baltā āboliņa atspulgs acīs. “Ja tu zinātu, cik brīnišķīga bija velšanās pa rasotu āboliņa pļavu, kad fiziski varēja sajaut ķermenī iepļūstošo enerģiju”. Braucot uz nometni, biju apņēmusies, ka noteikti mēģināšu tikt kārtīgā lauku pirti. Es biju “Aiz Anniņas lodziņa”.

Kas ir “Aiz Anniņas lodziņa”? Sena teika stāsta: „Ruhjas upes krastā, augšpus Nauksēnu muižas, kur ietek auksts strauts ar īstu minerālūdeni, reiz stāvēja gulbalku pirtiņa. Pirtniece Anniņa sējusi īpašas slotas – sievietēm no ziedošiem ābeļzariem un nātrēm, vīriem – no ozola un kadiķu zariem ar kādu

deviņvīru spēku pa vidu. Tik pirtiņa arvien zemāk un zemāk grimusi Ruhjas upes avotainajā krastā, bet Anniņa vairs nav spējusi nest ūdeni nēšos no upes līča. Tā kādu dienu pirtiņa pavisam iegrimusi zemē, un arī par pirtnieci visi piemirsuši.”

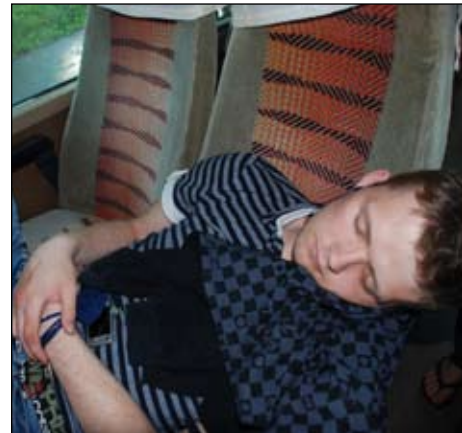
Ruhjas upes krastā 1881.gadā uzcēla muižas alus brūzi, kādus gadus vēlāk arī spirta brūzi. Krodziniekam Aivaram, skalojot „Nāru” pirts baseinu, bijušas aizdomas, ka zem ūdens kaut kas ir – tā kā jūms, tā kā spāru gali. Nolaižot ūdeni, mazliet parokot, mazliet pamatus paceļot tapis redzams, ka pirtiņa kā pirms 150 gadiem stāvējusi, tā arī tagad - nu tikai iekš „Nāru” kroga.

Tagad “Aiz Anniņas lodziņa” Anniņas prasmes pārņēmis pirtnieks Aivars. Kad lielais nometnieku pulks bija pārskrējies, trīs dāmas ļāvās pirtniekam un krietni pēc pusnakts izbaudīja pērienu, masāžu ar zilajiem māliem un karstiem akmentiņiem. Rezultāts – brīnišķīgs. Un tādas laimīgas neesam tikai mēs trīs vien...

Daiga

Mēs bildēs

Jānis ekskursijas iespaidu sapņu varā

Talants ir ne tikai spēkus ieraudzīt, bet arī par tiem pastāstīt

Puiši sporta zāles pirti

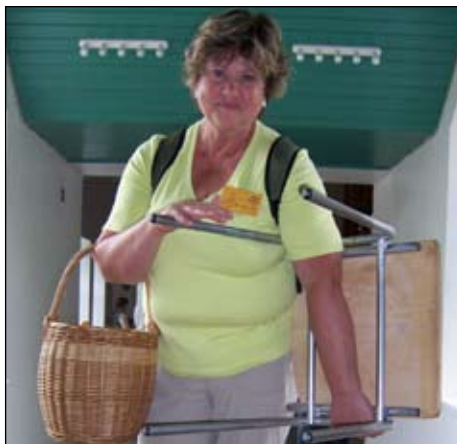
Mēs bildēs

Vai diploms būs arī alus dzeršanas sacensību uzvarētājam?

Viņi sagaidīja brokastis, nenoliekot galvu uz spilvena!

Māra ceļā uz ierakstu studiju

Kukulis redakcijai no Latviskās virtuves ievirzes

Ievirzes

Lai mainītu sevi, nevis pasauli

Ievirzē „Mūsu spēkavoti”, kuru vada Aloīda un Viktors Jurčenko, saudzīgi un ar cieņu runā par īstajām, svarīgajām lietām. Ieskatās „acīs” jūtām, kuras mīt augumā, lai dvēsele tās varētu atpazīt. Sistēmpieejas pamatlicējs ir Bertš Hellingers.

Sistēmpieēja pēta:

- kā rodas, attīstās un beidzas saites sistēmā;

- pēc kādiem likumiem un noteikumiem (kādā režīmā) funkcionē dažādas sistēmas un saiknes starp cilvēkiem sistēmas iekšienē;

- kā sistēmas mijiedarbojas;

- kā cilvēka piederība pie dažādām sistēmām, konkrētu saišu esamība un kvalitāte ietekmē viņa jūtas, domas, uzvedību, emocionālo un psihosomatisko veselību;

- kā veidojas cilvēka sistēmiskā (kolektīvā) uzvedība un kas to nosaka.

Vienkāršāk, tas ir stāsts par mīlestības plūsmu. Par upi, kurā mēs iekāpjam katrs savā laikā un katrs savā vietā. Par mīlestības straumi, kas nekad neplūst atpakaļ, lai arī šķiet neredzama, tomēr veido spēcīgākās, saites kādas vien ir iespējamas. Tas ir stāsts par dzimtas spēku un katra dzimtas locekļa vietu tajā. Par pieņemšanas svētību un cieņu, kas tik ļoti nepieciešama, lai dzīvotu.

Sistēmizvietojums ir psiholoģiskā darba metode, kas ļauj padarīt redzamu cilvēka iekšējo tēlu saturu, izpētīt šos tēlus, izzināt sistēmdinamiku un radīt efektīvus risinājumus gan pašiem klientiem, gan sistēmai, kurā viņi ietilpst.

Sistēmizvietojuma metodes atklāšanu psiholoģijā un psihoterapijā var salīdzināt ar mikroskopa atklāšanu bioloģijā vai teleskopa atklāšanu astronomijā.

Sarunas ievirzē raisās brīvi un raiti. Spēj tik paspēt apzināties un izteikt, jo runā taču par „svarīgajām” lietām, par pamatu pamatu. Ieskatoties „acīs” tam, kas nedod stabilitāti, drošību, pārliecību, kas ir aizkustinājis un savīļņojis dziļas jūtas un senas atmiņas, kuras dzīvo augumā, var rast risinājumus un atjaunot pārtraukto mīlestības plūsmu. No šīs ievirzes esmu paķērusi arī dažus vingrinājumus, lai sāktu mainīt sevi, nevis pasauli.

1. Turpmāko 21 dienu katru vakaru uz papīra uzraksti vismaz 10 labus notikumus, kurus šodien esi piedzīvojis. Sevišķi tad, ja šķiet, ka diena bijusi gana pelēka. Ņem spalvu un raksti kaut vai sīkumus.

2. 7 dienas pieķerot sevi domājot par to, ko tu nevēlies, kam piemīt negatīva tonalitāte, saki STOP! Un tūlīt pat izdomā, ko tu varētu un gribētu likt vietā, un precīzi noformulē pozitīvu apgalvojumu.

Sandra

Vakara viesis

Dzimis mājās. Numura nav

Ceturtdienas vakarā krēslas stundā, sveces un saulrieta gaismā kā Laimiņa reiz rakstīja mūžiņu mazajam bērniņam, tā Dina Ceple – pēc profesijas vecmāte un ārste – dalījās pieredzē, kā māmiņām savu mazuli gaidīt un dzemdēt ar prieku. Saruna izvērtās kā maigs, cerību pilns pieskāriens noslēpumainajam laikam, kad būtībā no nekā sievietes augumā rodas jauna dzīvība, jauna pasaule. Pieredze, kuru Dina sāka uzkrāt jau no 15 gadiem, uzsākdama darbu dzemdību nodaļā, ir uzplaukusi atziņā un kustībā, kas pazīstama visā pasaulē un lēnām ieņem savu vietu arī Latvijā – par iespēju piedzīvot dabiskas dzemdības. Par drosmīgām mammām un sagatavotām vecmātēm.

Kultūršoku, apvērsumu Dinai priekšstatos par to, kādām ir jābūt dzemdībām, radīja kāds notikums, kuru uztveru kā pasaku, lai gan tā ir bijusi absolūta realitāte. Tas ir stāsts par draudzeni, kas bija izvēlējusies savu bērnu nedzemdēt slimnīcā. Viņa uzņēmās visu atbildību par to, kā un kur mazā dzīvība ieraudzīs dienas gaismu, un kā Dina saka: „Es tikai staigāju viņai pakāļ pa pļavu. Tur nebija nekā no šausmām, atbildības dalīšanas. Ikvienai sievietei piemīt dabiska spēja dzemdēt bērnu.”

Iepriekšējo gadu pieredze ir izveidojusi sabiedrībā un zemapziņā sievietes tēlu –

„Mūsu sievietes ir slimas” – un visa veselības aizsardzības sistēma, slimnīcu iekšējās kārtības noteikumi, subordinācija radīja vidi, kur ļoti viegli sievieti radībās varēja ierindot „pataloģiju” kārtā, ja process nenotika tā, kā standartizētos priekšrakstos minēts. Nedz vecmātei, nedz ārstam nav brīnumnūjiņu, lai bērnu „izdabūtu” laukā, bet ieklausīšanās, ļaušanās un ticība lietu dabiskajai kārtībai, pārliecība, ka dzemdēt var arī bez šausmām, radīja pārliecību, ka jādara savādāk. Līdz brīdim kamēr Latvijā tika sakārtota likumdošana, kas paredzēja iespēju, ka māmiņas var dzemdēt arī mājās, bija situācijas, ka mājās dzimušos bērnus atteicās reģistrēt. Lai saņemtu dzimšanas apliecību, bija jāraksta – Dzimis mājās. Numura nav.

Holandē apmēram 30-40% sieviešu dzemdē dabīgi un aprēķināts, ka valstij tas ir ekonomiski izdevīgāk. Latvijā – 0,5%. Mainoties dzemdniecības kultūrai, ienākot jaunai medicīnai paaudzei, tuvāko 10 gadu laikā paredz sasniegt 8%.

Dinas pārliecība ir tāda, ka Daba visu ir paredzējusi, lai māte un bērns izdzīvotu.

Vakara saruna ietilpa un negribēja beigties. Augšminētais ir drīzāk ēnu rotaļa manā apziņas gaismā, jo klātbūt sarunā bija vēl tik ļoti daudz neuzrakstīta un nepiedzīvota.

Sandra

Ķeriet vēju - robežpārkāpēju!

**Ķeriet vēju, paši savu vēju!
Ķeriet Daci un Jāni vēju vēju
vējotājus!**

Animācijas ievirzes piepildījumu rada pieprasījums, kas skaidri un gaiši liecina, cik brīnišķīgi nokļūt multenītes meistarošanas virtuvē un cik lielā mērā tā ir tikai ieskatīšanās pa mazo atslēgas caurumiņu Brīnumu pasaulē, ko saucam par animāciju.

Statistikai un galvas rēķiniem – vienai multfilmas sekunde ir nepieciešami (mazākais) 12 zīmējumi. Filmiņas garums ir 7 minūtes. Cik zīmējumi nepieciešami? Atbilde Jums pateiks priekšā, kāds titānisks darbs paliek aizkadrā, kas ļauj būtībā 5 dienu laikā paveikt to, kam LĪELSTUDIĀS tiek veltīts vismaz gads.

Klasē, kurā no katra stūra, aizgaldes, virsgaldes, krēsla, papīra lapas maliņas, flomastera un kritiņa kastes vārda vistiešākajā nozīmē rādās, mīdās, dīdās multenītes personāži, nav kājas kur spert. Pamatideja Naukšēnu 3x3 animācijas filmai ir saistīta ar nometnes pamattēmu – robežas. Vēja notveršanas lamatiņas ir sagatavojis Jānis, tepat uz vietas sacerēdams kā tekstu, tā meldīju dziesmiņai, kas būs multfilmas skaniskais fons.

Kopā ar ievirzes vadītājiem bērni ir radījuši

paši savu vēju - robežpārkāpēju.

Nelielam ieskatam pastāstīšu par dažiem vējiem, kas mani smīdināja, kutināja, gāza no kājām, kad pati tur klātbiju.

„Ances vējš dara blēņas kopā ar saviem draugiem saules zaķiem. Vējam ļoti patīk zīmēt uz mākoņiem un pluncāties ezerā. Dažreiz vējš lēkā klasītes.”

„Martas vējš darbdienās pūš ziepju burbulus. Brīvdienās taisa ziepes. Brīvajā laikā vējš spēlējas ar lāčīšiem un mazo meitenīti.”

„Paulas vējš ar saviem draugiem – veciem un jauniem, mētā aukstumu uz cilvēkiem un smejas”.

Kādam vējš lido apkārt un rāda mēli, kādam brauc pāri sarkanajai gaismai un rauj bikses nost - kopumā daudz vairāk par četriem vējiem. Dacei un Jānim ir brīnumieroci, kas šos dažādos pūtējus, virpuļotājus, kutinātājus, plucinātājus, glāstītājus palīdz savaldīt un pieradināt.

Animācijas ievirzes vadītāji saka lielam lielo PALDIES visiem zīmētājiem un zīmētājām un Naukšēnu teatrālajiem, atraktīvajiem krāsainajiem klučiem un lietussargam par lielisko aktiermeistarību animācijas filmas tapšanā.

Pirmizrādē lūdzu atcerieties, ka jāķer vēju režisorus!

Sandra

Mēs bildēs

Laiva gatava! To izmēģināt varēs sestdien rīta cēlienā

Pūt vējiņi, dzen laiviņu Rūjā

Žāvējas ziepes. Dažas no tām kļuva tik cietas, ka griežot pārvērtās skaidiņās

Piedzīvojumi

Odi stiprāki par spokiem

Spoku stāstu vakarā stāstnieku netrūka. Folkloras pētnieks Guntis Pakalns sāka, Silvija Tretjakova paturpināja, un tad jau turpināja lielāki un mazāki nometnieki.

Spoku stāsti ir ticami un neticami. Tie pirmie vairāk patīk pieaugušajiem, neticamie – bērniem. Vakarvakarā vairāk bija neticamo spoku stāstu. Un arī joku spoku stāstu, kas patīk visiem. Atstāstīšu jums arī kādus no joku spoku stāstiem, ko vakar dzirdēju.

„Vienā melnā melnā pilī, vienā melnā melnā mājā, vienā melnā melnā istabā bija divi melni melni vīri un sprieda, ka printerim tinti paši vairs nekad nemainīs.

„Debesīs satiekas divi paziņas. Jautā, kā otrs še nokļuvis. Viens vīrs saka, ka gājis bojā avārijā, otrs atbild, ka miris no sirdstriekas. – Un no kā sirdstrieku dabūji? - jautā pirmais vīrs otrajam. Tas nu stāsta

- Manai sievai bija mīļākais. Gribēju tam galu darīt, paņēmu bisi, eju šaut.

Atveru durvis – bet tur neviena nav. Man sirdstrieka klāt. - Nu gan muļķis, būtu ledusskapi atvēris, būtu dzīvs palicis.”

„Vienam kaimiņam bija sunītis, bet otram truši. Vienā dienā suņa saimniece skatās – viņas sunim zobos beigts kaimiņa trusis. Šī satraucas ne pa jokam, zina, ka nu būs lielas nepatīkšanas. Izdomā plānu, kā to lietu noslēpt: izmazgā trusi šampūnā, izsusina ar fēnu, slepus aizlavās līdz kaimiņa trušu būrim un ieliek beigto trusi kā dzīvu atpakaļ. Pēc laika atnāk pie šīs kaimiņiene, dikti satraukta, un stāsta: -Nu gan pasaules gals klāt. Man vakar trusis nomira, es to skaisti apraku, bet šodien skatos – sēž kā dzīvs atpakaļ būrī”.

Bija arī briesmīgie spoku stāsti, un lai tie būtu vēl briesmīgāki, visi vairāk nekā 60 spoku stāstnieki un klausītāji, kabatas lukturišus spīdinot, devās uz muižas kapliču. Bet, tavu skādi, odu bija tik daudz un tie koda tik nežēlīgi, ka pat spokus aizbaidīja.

Rasma

Paziņojumi

**Vizināšanās ar Naukšēnu 3x3
jauno laivu rīt no plkst. 10.00 līdz
Noslēguma koncertam!**

Sestdien Ziepju darbnīcas ievirze notiks
vidusskolā,
otrajā stāvā pa labi,
Fizikas (35.) kabinetā
10.00 – 12.30

Sestdien 14.00 - 16.00 "Spēka avotu"
vietā notiks "Saruna par ķermeni un
ķermeņiem" ar Baibu Kranāti. Vieta:
muižas zāle. Visi mīļi aicināti! Būs iespēja
izstāpīties.

Naukšēnu 3x3 kreklus iespējams
iegādāties Info centrā. Dažādi izmēri.
Cena: Ls 5.

Pārdošanā arī Mazsalacas vadības loka
nometnes krekli. Izmēri L un XL.
Cena: Ls 2.

Nometnes mūzikas disku būs iespējams
nopirkt sestdien.
Cena: Ls 3.

Info centra atradumu kastīte pildās katru
dienu - pašlaik tajā ir mazu kāju kurpju
pāris, kas tika pārvests no baznīcas,
cepurīte, vizītkaršu maciņš un melna
tintes pildspalva.

Ir izveidots nometnes dalībnieku saraksta
melnraksts. Lūdzu pārbaudiet savu datu
pareizību informācijās centrā vai pie
ziņojuma dēļa izliktajā sarakstā.

Pasūtīto SIA „Liepkalni” maizi varēs
saņemt sestdien, 4. jūlijā.

Precizējums

Redakcija atvainojas Ziemeļvidzemes
biosfēras rezervāta ģeologam Dainim
Ozolam par nepareizi minēto vārdu un
uzvārdu publikācijā "Daudzšķautņainā
vides politika" ceturtdienas avīzē.

Paldies!

Paldies Evītai Lukjenenokai
par Bēbišu skolai dāvātajām
zemenēm!

Joki

Ejam vēsturē ar robežsarunām

„Caur sidraba birzi gāju, ne zariņa
nenolauzu. Būt zariņu nolauzis, tad staigātu
sidrabots.” Ja šodien redziet pa nometni
cierējam saujiņu visai atpazīstamu puīšu,
kuri sudraboti spīd kā karalienes Viktorijas
kronis, tad ziniet, ka vakar nakts melnumā
priekš pirts viņi slotas lauza tuvumā
esošajās liepās. Būtu bijuši čaklāki,
palūgtu Pļavas ievirzei, lai sasienu trejdeviņu
zāļu slotiņas. Visas meitas, kuras ar tām
vakar izpērās, šodien špacierē pa skolu kā
simt gadu jaunākas. Kāds efekts pusnaktī
lauptām liepu slotiņām un negulētai naktij?
Aizpampušas acis un tukšs Andreja kafijas
automāts.

Vakar kājas pašas mani aiznesa uz
nīkšanu un dančiem. Kas par skatu pavērās!
Danči aizklapēti ciet. Nīkšanā sēž Ādolfs
ar divām cienījama vecuma kundzēm un
nu tik lustīgi sit klaču, ka prieks. Uzstutēju
apkaklīti stingrāk, piegludināju buktes, pie
sevis nodungoju: „Vecais tik ar acīm bauda,
jaunais paņem ko vien grib” un braši devos
ar tām kundzēm iepazīties. Mēģināju tā un
mēģināju šitā, bet jau pēc brīža šīs man
dainu vārdiem deklamēja: „Veci ļaudis
gudri ļaudis, tie vis tukši nerunā, Tie izloka
valodiņu kā no rieksta kodoliņu”, izmeta
indīgu smīnu, pagrieza muguru un turpināja
klaču ar Ādolfu.

Dančus tā arī neatvēra. Bet par to, kādas
dziesmas tika dziedātas nīkšanā pēc nakts
basketbola, lai vēsture klusē. Ja Dina
Ceple ar šādām vārsēm vadītu sarunu
par gaidībām un radībām, tad dzimstības
koeficients vismaz Naukšēnos šogad
uzlēktu vēl nebijušos augstumos.

Nakts mistērijas (bez robežām)

Ha! Šis, nu Naukšēnpapus, esot mani gaidījis
pie kopmītnēm! Kas – es kāda studente? Un
vispār – pēc nakts pirts man tāds Naukšēnpapus
pie vienas robežas.

Es, nu Kleopatra, ap pusnakti, kad burzma
bij prom, divu nāru pavadībā ļāvos mistiskajam
atjaunināšanas rituālam. Un ne pa jokam mūs
trīs pēc kārtas ņēma priekšā pirtnieks Aivars
– karsēšanās, dzesēšanās, māli un akmeņi,
slotas un jasmīni, mūzika un masāža, un tā
līdz rīta gaismai. Jūs taču saprotat paši, ka pēc
tādas puķu nakts runa var būt tikai par jauniem
puīšiem. Iepazīties elektroniski vai caur presi
vairs nav vajadzības. Es esot priša un ņemama.
Fui – nu nekāda smalkuma un mistērijas. Tā ka,
Naukšēnpap, palikt tev Naukšēnos! Bet galvu
augšā, izmanto brīžus 3x3. Uz dančiem prom
pie meitām. Līdz manām Kleopatras robežām tu
nevelc.

Pēc avīzrakstiem spriežu, ka dikti jau visiem tas
mans ķermenis interesē. Ancītei arī?! Nu, man
jau gadsimtiem pierasts, ka par mani rūpējas. Tā
svīta gan tāda pamazāka un pašlaik tikai dialogs
ar ķermeni atļūcis. Bet nāk jau nāk 3x3 palīgā.
Ar to sapratni un izpratni ir kā ir. Baiba no rīta
monotoni maļ vienu un to pašu – ieklausies, ko
prasa tavs ķermenis. Bet šis, nu mans un citu
jogistu ķermenis, pusseptiņos no rīta atbild:
„Jāguļ!” Baiba atkal savu: „To prasa prāts,
apziņai būtu jāgrib mosties, velties un attīstīties

Medņu Jānis lepns staigāja pa nometni ar
dīvainā izskata koka sprunguli, kuram pats
piedēvēja maģiskas spējas. „Vides ievirzē
maldījos pa mežu. Te pēkšņi redzu – guļ
zemē koka nūjiņa – skaisti apdarināta,
neviena zariņa. Tā mani uzrunāja, tāpēc
ņēmu ciet un – uzreiz tiku no meža laukā!”
Iepojas Jānis. Šī nometne laikam paliks
atmiņā ar runāšanu. Nu jau runājamijs
ne tikai ar savu ķermeni, bet arī ar koka
sprunguļiem.

Nometnes vadītāji mums ir dikti čakli un
izdarīgi patrāpījušies. Visus prot pie darba
norīkot, pat nīcēji tiek izrauti no omulīgajām
telpām. Pussešos no rīta pusi no gulētājiem
pamodināja nīcēju bars, kurš brašā solī
maršēja gar kopmītnēm un dziedāja
„Patais' Jānīt, patais' Jānīt, manim skaistu
izkaptiņ!” Laikam gāja uz pļavu pļaut.

Ļautiņi, piesargieties! Kleopatras vara
pār šo nometni pieaug ar katru mīļu brītiņu.
Vakar spoku stāstu klausītāji gāja skatīt
vietējās kapenes (ēģiptiešu?), naktī kaķu
koris nelabā balsī piebrēca visu ciemu
(kaķis – Ēģiptes simbols), bet tas, kas notika
šorīt, jau iet pāri visām robežām. Gāju uz
rīta peldi, skatos – viens pēc otra nu gluži
kā tādas mūmijas, kažokos saģērbušies
un ar segām aptinušies ļautiņi skrien uz
muižu. „Ko jūs tur darīsiet?” prasu. „Mēs
pie Baibas, runāsimies ar savu ķermeni
zem segas,” šie atrauc un skrien tālāk.
Pasarg dieņiņ, Baibu ar Kleopatra zem
savas ķepas dabūjusi. Bet es ar ķermeni
zem segas varu parunāties arī savā gultā.

Naukšēnu papus

uz augšu.” Aloīda un Viktors savukārt māca:
„nedod vairāk nekā prasa”. Labāk jau dot, jo
var pienākt brīdis, kad vispār vairs neviens neko
neprasa. Vai jums kaut kas ir skaidrs?! Likās,
ka runa bija tikai par ķermeni. Zēl, ka nometnes
sākumā mani neaizveda pie pirtnieka, tad jau
tagad būtu skaidrs, kad gulēt, kad negulēt un ko
prasa tas ķermenis.

Un ne tikai tu, Naukšēnpap, zini, kas notiek
nīkšanā, kad pats neesi klāt. Es ar' nebiju, bet
zinu, ka zolīti beidza sist tā ap 5 no rīta. Sistu jau
vēl, bet dažiem pēc basketbolbumbas sišanas
un vietējās pirts vienas dāmas vietā sāka rādīties
divas, un vajadzēja mest mieru.

Vēl gribu pieminēt Purciemu, nu tupeļ-Agritu
no Purvciema. Uz manām īsziņām neatbild. Uz
nīkšanām nevelkas. Viņa, redz, kaifojot tāpat.
Man gan liekas, ka baidās konkurencēs. Šogad
jau Siliņuldis nav pa rokai, lai mūsu priekšā
grozītos. Kaifojot viena savās robežās. Lai
nestāsta man spoku stāstus. Grozīties bariņā
visām patīk – i tām pērtām, i nepērtām.

Kleopatra

P.s. Vēl jau divas ar pusi dienas līdz nometnes
beigām. Tad nu lūdzu dzelzs rumaku īpašniekiem
– esiet tik mīļi un kā labos latviešu laikos atļaujiet
uz rata malas piesēst arī kādam gājējam no
Muižas un atpakaļ. Sevišķi uzmanību lūdzu
pievērst tām, kam deguns gaisā, bet kājas velkas
nopakaj.